

ע"פ 5067/22 - ליאון אריה אייל, יהב סחר בע"מ נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 5067/22

לפני:

כבוד השופט ד' מינץ

המבקשים:

1. ליאון אריה אייל
2. יהב סחר בע"מ

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (השופט י' ליבדרו) מיום 14.6.2022
בת"פ 37975-11-17

תאריך ישיבה:

ו' באב התשפ"ב (3.8.2022)

בשם המבקשים:

עו"ד עוזי נקש; עו"ד שני פרג'ון

בשם המשיבה:

עו"ד מורן פולמן

החלטה

לפני בקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר בן 30 חודשים שהושת על מבקש 1 (להלן: המבקש) במסגרת גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופט י' ליבדרו) מיום 14.6.2022 בת"פ 37975-11-17; וכן על עיכוב העברת מחצית מהכספים שנתפסו בהליך לטובת פיצוי לנפגעי העבירה.

1. המבקש הוא מנהלה ובעל מניותיה של מבקשת 2 (להלן: החברה) אשר הפעילה מגרש למסחר בכלי רכב משומשים. בהכרעת דין מפורטת מיום 10.11.2021 הורשעו המבקש והחברה, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של

עמוד 1

קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, זיוף בנסיבות מחמירות, שימוש במסמך מזויף, הסעה בכלי תחבורה מסוכן, הלבנת הון ואיסור עשיית פעולה ברכוש אסור.

2. מהכרעת הדין עולה כי המבקש, באמצעות החברה, זייף מסמכים והשתמש בהם תוך שהוא מציג מצגי שווא לחברות ביטוח ולגורמים אחרים על מנת לקבל בעלות בכלי רכב שהוכרזו כ"אובדן להלכה" והגיעו לידיו לצרכי שיקום. בין היתר הוצגו מצגי שווא לפיהם כלי הרכב תוקנו על ידי מוסך מורשה שהיה בבעלותו של נאשם נוסף בפרשה, שעה שבפועל התיקונים נעשו על ידי מוסך בלתי מורשה שהיה בבעלות המבקש. בהמשך, לאחר שקיבל המבקש את הבעלות בכלי הרכב, הציג מצגי שווא לרוכשיהם בכך שלא יידע אותם באופן מלא על עברם של כלי הרכב, על הליך השיקום הקלוקל ועל מצג השווא שהציג לחברות הביטוח. עוד עולה מהכרעת הדין כי המבקש הטמיע את הכספים שקיבל ממכירת כלי הרכב בחשבונה של החברה ועשה בהם שימוש לטובת תשלום לספקים ולצורך תפעול שוטף של העסק בכוונה להסתיר את מקורם.

3. בגזר הדין מיום 14.6.2022 הושתו על המבקש 30 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים, ועל החברה הושת קנס. עוד הורה בית המשפט על חילוט רכוש, ובכלל זה על חילוט מחצית מהכספים שנתפסו במסגרת ההליך לטובת פיצוי לנפגעי העבירה ועל חילוט המחצית השנייה לטובת אוצר המדינה.

4. המבקש והחברה הגישו לבית משפט זה ערעור המופנה הן נגד הכרעת הדין והן נגד גזר הדין, ועמו את הבקשה שלפני לעיכוב עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש; כמו גם את העברת מחצית הכספים שחולטו לטובת נפגעי העבירה. המבקש טען באריכות לגבי המעשים בהם הורשע והדגיש כי לא הייתה כל כוונת מרמה במעשיו; כי תיקון כלי הרכב נעשה באופן נאות ותוך שימוש בחלקים שהוגשו כדין; כי בעליו של המוסך המורשה שאישר את התיקונים זוכה מאשמה; כי תיקון של כלי הרכב במוסך לא מורשה וקבלת אישור על התיקון ממוסך מורשה הם פרקטיקה נהוגת ומקובלת בתחום רכבי "אובדן להלכה" אשר נפסלה לראשונה במסגרת הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי; כי גם הקביעה לפיה היעדר דיווח מצד סוחר רכב על כך שכלי הרכב אותו הוא מוכר הוכרז כ"אבדון להלכה" היא קביעה תקדימית; כי בניגוד לתיקי מרמה אחרים, הגורמים המרומים לא ניזוקו אלא התעשרו בעקבות העבירות; וכי רוב הרוכשים אף שיבחו את המבקש ואת היותו זמין להם בכל תקלה שהתעוררה ברכב. נוכח כל אלה סבור המבקש כי סיכויי של הערעור להתקבל טובים, וכי נסיבות ביצוע העבירות תומכות בקבלת הבקשה.

5. עוד נטען כי תקופת המאסר שהושתה על המבקש היא קצרה יחסית וקיים חשש שהוא ירצה את מלוא עונשו בטרם שמיעת ערעורו. כמו כן, המבקש נעדר עבר פלילי וברובה המכריע של תקופת ההליך המשפטי הוא לא היה נתון בתנאים מגבילים. הוא התייצב לכל הדיונים, הגיש אלפי מוצגים בהסכמה, ויתר על העדתם של עשרות עדי תביעה ואף נקבע בהכרעת הדין שלא ניתן לומר שהוא ניהל הגנת סרק. ולבסוף, נסיבותיו האישיות גם הן תומכות בקבלת הבקשה. זאת בין היתר בשלם לב למצבם ולגילם של ילדיו; למצבו המשפחתי; לכך שבמהלך מעצרו הוא הותקף על ידי אסיר ונזקק לטיפול רפואי; לכך שבעקבות הסתבכותו בהליך חלה הרעה משמעותית במצבו הנפשי; לכך שנגרמו לו נזקים כספיים עצומים שמקורם בהתרשלות בטיפול ובמימוש כלי הרכב שנתפסו.

6. בדיון שהתקיים לפני טענה באת-כוח המשיבה כי דין הבקשה להידחות. הקביעות בהכרעת הדין מבוססות על התרשמות בית המשפט מהמבקש וממהימנותו. בנסיבות אלה, סיכויי הערעור אינם גבוהים. כמו כן, חלקים רבים בהכרעת הדין נסמכים על הודאה של המבקש במעשים כך שאף אם ערכאת הערעור תתערב, הוא לא יזוכה לחלוטין.

בהכרעת הדין נקבע גם שהמבקש פעל בתחכום ובשיטתיות למשך זמן רב לטובת בצע כסף, היה מוכן לסכן אנשים רבים ובנה מערכת שלמה של מרמה. נעשה שימוש בחלקי חילוף לא ראויים כאשר לא ניתן היה לדעת על כך. אלה הם בדיוק המעשים שביקש המחוקק למנוע, ואף אם בסופו של דבר לא נגרם נזק, פוטנציאל הנזק הוא משמעותי. על רקע זה, המשיבה סברה כי אין הצדקה שהמבקש לא יחל בריצוי עונשו.

7. לאחר עיון בבקשה ונספחיה ולאחר שמיעת הצדדים בדיון שלפני, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל. מבלי להביע עמדה בדבר סיכויי קבלת טענות המבקשים בערעור, לא ניתן לומר כי מדובר בערעור המופנה במלואו כלפי קביעות עובדה ומהימנות. על רקע זה, ובשים לב לתקופת המאסר שהושתה על המבקש; לכך שהוא נעדר עבר פלילי; לעובדה שלאורך רוב תקופת ההליך הוא היה משוחרר ללא תנאים מגבילים והקפיד להתייצב לדיונים; לנסיבות האישיות שלו ולאירועים שחוה במעצרו - אני סבור כי יש מקום לסטות מן הכלל ולהורות על עיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו.

8. בכל הנוגע לבקשה לעיכוב העברת מחצית כספי החילוט לטובת נפגעי העבירה, בהתאם לתקנה 10 לתקנות הסמים המסוכנים (סדרי דין לענין חילוט רכוש), התש"ן-1990 (החלה בענייננו בהתאם להוראות סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 וסעיף 36 לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973), אין לבצע חילוט אלא לאחר שפסק הדין בהליך הפלילי בו הוא ניתן הפך לחלוט. משהגישו המערער והחברה ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט המחוזי, ממילא מעוכב ביצוע החילוט.

אני מורה אפוא על עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהושת על המבקש עד להכרעה בערעור. התנאים והערבויות שנקבעו בבית המשפט המחוזי יעמדו בעינם.

ניתנה היום, ז' באב התשפ"ב (4.8.2022).

ש ו פ ט